

Moe is Moe

Maar voldaan

Irene Wing Easton

Copyright © 2010 Irene Wing Easton

Tweede druk e-book Januari 2012

www.wingeaston.nl

ISBN 978-94-91072-01-7 / NUR 303

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author.

Dit is een leesproef

Disclaimer:

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn puur het product van de auteur of worden fictief gebruikt en moeten niet worden geïnterpreteerd als recht. Gelijkenissen met echte gebeurtenissen, organisaties of personen, levend of dood, is coincidenteel.

Moe is Moe® is een geregistreerde merknaam.

Inhoudsopgave

Inleiding

Maandagmorgen-moeders

Moeders voor Moeders

Vrolijk kerst-stress

Inleiding

‘Hoe gaat het?’ Daarop zijn we geneigd te antwoorden dat het prima gaat. Moeders zullen niet gauw klagen, hooguit over druk-druk-druk maar verder dan dat komen we niet snel. Dat ‘doe je niet’.

Heel soms wordt een tipje van de sluier opgelicht. Toen ik een keer gehaast met mijn wandelwagen tegen een ook al rondsjeesende Mede-Moeder aanbotste en we ons beiden verontschuldigden, ontstond er een gesprek over tijdgebrek. We spraken erover dat we meer tijd voor onszelf nodig hadden, maar niet wisten waar dit vandaan te halen en dat we ons vaak zo’n sloof voelden. Een andere keer floepte ik er ineens tegen een Mede-Moeder uit dat ik het zat was om altijd actief behoren te zijn als Hulp-Moeder op school. Of liet ik merken dat ik vaak als een berg tegen Kinderfeestjes op zie. Op een dag luchtte ik mijn hart met dat ik éigenlijk een hekel aan Clubjes heb. Ook verzuchtte ik dat ik regelmatig twijfel of ik het Moederen allemaal wel goéd doe... Bij al dit soort situaties kreeg ik vaak als antwoord: ‘Oh heb jij dat óók? Ik dacht dat ik de enige was.’

Dit is een leesproef

Mede-Moeders zetten mij ook aan het denken over wel of niet betaald Moederen. Waarom zijn zoveel Moeders fel vóór of fel tégen? Waarom doen Moeders af en toe zo lelijk tegen elkaar? Waarom is de solidariteit tussen Moeders soms ver te zoeken?

We hebben nota bene zo veel gemeen. Neem nou alleen al die Ongestelde Hormonen, Baby-Kriebels, dat eeuwige Huishouden en het omgaan met Man en Kinderen. Zo makkelijk is het allemaal niet. Toch? Waarom praten we er dan niet over? Waarom moeten we zo nodig de Sterke Moeder uithangen? Dit hield me bezig.

Al pratende over de worsteling van het Moederschap, merkte ik bij mezelf en bij Mede-Moeders de reactie: 'Hadden we dit maar eerder van elkaar geweten en had ik hier maar eerder over gesproken.'

Daaruit concludeerde ik dat herkenning voor Moeders heel belangrijk is en dat het tijd wordt dat bepaalde onderwerpen uit de taboesfeer worden gehaald.

De onderwerpen die aan de orde kwamen heb ik verwerkt in korte verhalen, juist omdat het de meeste
Copyright © Irene Wing Easton

Dit is een leesproef

Moeders niet lukt om ongestoord een heel boek achter elkaar te lezen. Deze verhalen zijn gebaseerd op gesprekken die ik in werkelijkheid heb gevoerd en situaties die in werkelijkheid hebben bestaan maar zijn hier en daar aangepast zodat wat ik wilde vertellen, beter naar voren kwam. Ook bij het beschrijven van de personages heb ik er het één en ander bij gefantaseerd. Dus mocht je jezelf in één van de personen herkennen, maak je geen zorgen. Elke overeenkomst met welke persoon dan ook, berust op puur toeval.

Misschien zijn dingen herkenbaar. Mogelijk kom je op ideeën of zal je zelf iets juist heel anders aanpakken. Het maakt niet uit of je hier een feest der herkenning vindt of niet....het is altijd leuk om eens een kijkje in andermans keuken te nemen. Bij mij mag dat en ik zal je eerlijk vertellen over mijn gekluns, onzekerheid, blunders, frustraties, plezier, genoeg maar ook moeheid bij het Moederschap zoals ik dat ervaar.

Irene Wing Easton.

Maandagmorgen-moeders

'Wat - hebben - jullie - gedaan - wij - waren - bij - Alibaba
- echt - zoooo -geweldig!'

De Moeder van Stefan neemt na deze woorden snel een adem teug om haar verhaal te kunnen vervolgen. Helaas is een andere Maandagmorgenmoeder ondertussen al over Raafjesland begonnen, de grootste dierentuin met de grootste buitenspeeltuin, binnenspeeltuin, benedenspeeltuin én bovenspeeltuin. Terwijl overal om me heen kinderen druk doende zijn om hun jassen in de luizenapses te hangen en hun hapje-sapje in de daarvoor bestemde bakken te stoppen, tracht ik me tussen Mede-Moeders door te wurmen om Dochter nog een laatste kus te geven. Straks hetzelfde tafereel voor de klassen van Zoon en Kleuter.

Terwijl de juf in de deuropening staat om de kinderen de hand te schudden, krijgt ze alle onderwerpen die de kinderen straks in het kringgesprek willen vertellen te horen. Stefan zie ik stilletjes, met zijn folder van Alibaba in de hand, de klas in stappen.

Omdat ik deze Moeder heel aardig vind en omdat Alibaba voor mij onbekend is, vraag ik belangstellend:

Dit is een leesproef

‘Alibaba? Wat is dat?’ Maandagmorgen moeder kijkt me verschrikt aan.

‘Alibaba? Ken je dat niet?’ Ik kijk verschrikt terug. Schuchter zeg ik: ‘Eh, neu.’

Maandagmorgenmoeder werpt me een verbaasde blik toe om me vervolgens uit te leggen dat Alibaba een pretpark is met enz. enz. enz. Omdat de school inmiddels echt al een tijdje begonnen is en Peuter die in de buggy zit zich danig begint te vervelen en dus te roeren, gebaar ik haar om met me mee te lopen naar buiten, zodat we niemand storen met ons gesprek.

Terwijl we het schoolplein oversteken, vertelt Maandagmorgenmoeder nog steeds honderduit over namaakkoeien die gemolken konden worden en het prachtige rad van avontuur. Bij het schoolhek, op de stoep aangekomen, eindigt Maandagmorgenmoeder met: ‘En daarna zijn we natúúrlijk gaan eten bij Swamswam!’

Ik kan nog net fluisteren: ‘Oh, ken ik niet, wat eet je daar?’ Maandagmorgenmoeder (nu echt onthutst): ‘Nou, gegrilde kippenpootjes met friet en elke derde zondag van de tweede maand zijn de maaltijden voor de kinderen grátis, dus echt een aanrader hoor.’

Ik knik deemoedig en na een hartelijke groet van Maandagmorgenmoeder gaan we ieder ons weegs. Met gebogen hoofd sjok ik met Peuter huiswaarts. Ik begin onderhand overtuigd te raken dat we echt snel een keer naar Alibaba moeten omdat we onze kinderen anders ernstig tekort doen. Het Pretpark en andere uitstapjesgebeuren weegt als een zware last op mijn schouders. Ik heb namelijk niet zo veel met dergelijke parken omdat ik niet van drukte houd. Sterker, ik houd van rust...

Maar ja, voor je kinderen doe je alles en als Moeder heb je jezelf nou eenmaal af en toe op te offeren. Bovendien, wát is er nou belangrijker, je rust of De Opvoeding? Juist, en als daar Pretparken, boven- én onderspeeltuinen bij horen, dan heb je dat maar te nemen. Dan zit er niets anders op dan een dag te plannen waarop het uitje plaats zal vinden. De dag van te voren ga je het voorbereiden en zorg je dat er voldoende proviand is, luiers en speen voor noodgevallen, oh de billendoekjes niet vergeten en ook maar de snoetenpoetsdoekjes meenemen. Verder niet vergeten geld te pinnen. Véél geld want Parken zijn per definitie duur; zelfs al heb je een kortingsbon van zes euro dan blijft er nog minstens achttien euro per persoon

over. Voor het entreekaartje dus. Hm, laten we ook maar een thermoskan koffie en flessen limonade meenemen, het is al kostbaar genoeg.

Nacht van te voren de helft van de kinderen hieperdepieper vanwege het aankomende uitstapje en dus wordt er slecht geslapen. In de ochtend vroeg op want je wilt vooraan in de rij bij de kassa staan en dat is wat je die dag nog heel veel zult doen: in de rij staan met jengelende kinderen. Wanneer je dan bijna aan de beurt bent is er altijd wel eentje die moet plassen. En eentje die moet huilen omdat de attractie een bepaalde lengte vereist. Ja, het leven van een Pretparkmoeder is heel zwaar. Als ik me dit allemaal zo bedenk, dan zie ik er al zo tegenop.

Toch neem ik me voor om die avond met Man spijkers met koppen te slaan en af te spreken komende zondag te gáán. Gewoon, hup, schouders eronder, niet zeuren en vooral denken aan de opgetogen kindergezichtjes (niet aan het gejengel en gehuil) en aan het moe maar voldaan zijn na afloop (niet aan het nog meer gehuil na afloop wegens oververmoeidheid).

Die avond leg ik het voorstel bij Man neer. Hij haalt zijn schouders op en zegt: 'Ach, tsja, eigenlijk heb ik niet

zoveel puf, ik blijf eerlijk gezegd liever thuis en volgens mij moet jij dat ook maar doen want meid je ziet er zo afgetobd uit.'

Nijdig roep ik dat ik natuurlijk ook veel liever thuis blijf maar dat het voor onze kinderen beslist noodzakelijk is om naar Parken te gaan. Wij zijn namelijk nog nooit naar Alibaba geweest en ook niet naar de Flefteling en niet naar Haldibal World en Raafjesland met de binnen-, buiten-, boven- én onderspeeltuin bezochten wij ook nog niet! Alle kinderen uit de klas zijn daar al geweest. Dat is toch zielig voor onze kinderen.

'Bovendien', zeg ik betwetend en haast triomfantelijk: 'We hebben aan hun Opvoeding te denken! Ze moeten toch leren hoe je een namaak koe melkt?' Man kijkt me aan en ik zie hem denken: 'Mens maak je niet druk', terwijl hij ondertussen naar tactische woorden zoekt om mij duidelijk te maken dat we dit weekeinde lekker thuis blijven. Daar zijn ze: 'Ze komen niets te kort want met schoolreisje gaan ze elke twee jaar naar een Park, de kinderen die al op Scouting zitten gaan elk jaar naar een Park en jij hebt een abonnement op een grote buitenspeeltuin waar je regelmatig met ze heen fietst dus kom op, dat is echt wel genoeg.'

We zwijgen en denken beiden na.

Ineens zegt Man: 'Hee, het is vandaag maandag, waren de Maandagmorgenmoeders er soms weer?'

Ik knik instemmend, hij heeft me op mijn gevoelige punt betraapt.

'Ja, het was vreselijk, ik kende maar de helft van de Parken en heb jij trouwens wel eens van restaurant Swamswam gehoord?'

Het volgende weekeinde blijven we dus gewoon thuis. Op zaterdag doen we de gebruikelijke boodschappen en clubjes maar halen we 's avonds frietjes. Op zondag is het prachtig weer en brengen we de hele dag in de tuin door. Man en ik lezen de krant. Zoon, Dochter, Kleuter en Peuter bouwen een tent in de tuin, schommelen, drinken limonade in de tent, glijden van de glijbaan en schieten met waterpistooltjes de bloemen nat. Wat een rust.

Onze kinderen komen op maandag enthousiast uit school en vertellen dat ze in het kringgesprek over de tent verteld hebben en dat een aantal kinderen nu graag bij hen wil komen spelen omdat ze ook graag een tent willen bouwen. En ik? Ik ben voor het eerst ook een Maandagmorgenmoeder geweest en heb aan een aantal

Dit is een leesproef

moeders verteld dat we zo'n heerlijke rustige dag in de
tuin hadden. En weet je? Ik geloof warempel dat ze
jaloers waren.

Moeders voor Moeders

Jubelend klinkt de stem van Oude Vriendin, woonachtig in het plaatsje Verweggistan, door de telefoon.

‘Ik ben zwánger!’ Wat een fantastisch nieuws om een telefoongesprek mee te beginnen. Ik ben blij dat de kinderen al op bed liggen, ik ga er eens goed voor zitten en zeg: ‘Vertél, álles!’ Oude Vriendin vertelt over de test, de eerste sokjes die ze gekocht heeft en hoe blij Partner en zij zijn. Ze vertelt over de organisatie Moeders voor Moeders, waar ze de eerste prille weken, urine voor spaarde om zo andere vrouwen die een zwangerschapswens hebben, te kunnen helpen.

‘Het grappige is dat je afspreekt met die mensen dat je de flessen bijvoorbeeld achter de kliko zet en zij ze discreet ophalen met hun witte bestelbusje zonder reclame erop. Want ja, je wilt natuurlijk in een pril stadium nog niet dat de hele buurt weet dat je zwanger bent! Nou meid, toen ik het goede nieuws uiteindelijk aan de overbuurvrouw vertelde, zei deze: ‘Ik wist al dat je zwanger was, ik had hét busje zien stoppen bij jullie huis’ Ik vroeg: ‘Waarom heb je niets gezegd?’ Zei ze:

‘Nee dat doen Moeders onder elkaar niet, dat heet solidariteit!’

Echter, nadat Oude Vriendin enige tijd heeft verteld over haar zwangerschap, wordt de toon van haar stem serieuzer van aard.

‘Ik zit zo te dubben over wat ik zal doen: blijven werken of stoppen met werken, ik kom er gewoon niet uit, gek hè?’ Ik schop mijn schoenen uit, gooi mijn benen op de bank en zeg: ‘Nou ja, zo gek is dat nou eigenlijk ook weer niet. Het lijkt me ook een hele moeilijke keuze want hoe kun je nu al weten hoe je je straks zult voelen? Je weet niet of je straks een huil baby hebt en daarom juist niet weg wilt van je baby of dolgraag wel even eruit wilt zijn. Je weet niet of je werk en gezin straks moeiteloos combineert of dat jou dat juist helemaal niet ligt. Je weet niet of je het straks heerlijk zult vinden om te gaan werken en even iets voor jezelf te doen of juist liever de hele dag met je kind werkt (want zo kun je het wel noemen) en tussendoor jezelf met andere dingen bezig wilt houden of... ’ Oude Vriendin valt me in de reden.

‘Dat is nou ook weer zoiets. Mijn overbuurvrouw zegt dat Moeders die niet werken zich niet ontwikkelen en niet in De Maatschappij staan, sterker ze profiteren

van De Maatschappij! Ik wil natuurlijk geen profiteur worden en ik wil ook niet stilstaan in mijn ontwikkeling.'

'Nee, dat zou ik ook afschuwelijk vinden', zeg ik, 'maar zou dat echt zo zijn? Kan het er niet vanaf hangen hoe jij zelf het Moederschap als thuisblijvende Moeder zou invullen? Misschien ga je wel schriftelijke cursussen doen als de baby slaapt. Of als je kind groter is en op de peuterspeelzaal zit ga je misschien wel vrijwilligerswerk doen of je doet aan mantelzorg.' Oude Vriendin denkt hardop mee.

'Ja, maar dan moet ik wel gaan verzinnen wat ik zal doen want ik moét me blijven ontwikkelen.' Nu is het mijn beurt om haar in de rede te vallen.

'Maar als je 'gewoon' aan het opvoeden bent, de hele dag in plaats van een paar dagen per week, ben je dan jezelf niét aan het ontwikkelen?'

'Nou nee, dat lijkt me niet' zegt Oude Vriendin, 'nou, ja nu je het zo zegt... wat ís dan eigenlijk jezelf ontwikkelen hè? Hoe zit dat bij jou, heb je nadat je Moeder werd, nieuwe dingen geleerd zonder dat je een cursus deed of een baan had?' Ik draai een lok haar om mijn vinger, wat ik altijd doe als ik nadenk.

'Ik doe nu dingen waarvan ik nooit gedacht had dat ik ze zou kunnen doen.'

‘Zoals?’ wil Oude Vriendin weten.

‘Nou, wat heb ik gedaan? Kleedjes geknutseld, gevingerverfd, gipsen figuurtjes gemaakt, kinderklaren leren naaien, me ingelezen in rouwverwerking bij kinderen, eerste hulp bij ongelukken toegepast, voorgelezen, leren organiseren, leren flexibel zijn, leren troosten, hulp bieden bij huiswerk,...’

‘Hm’, bromt Oude Vriendin, ‘daar zit wel wat in. Eigenlijk kun je jezelf als vrouw altijd ontwikkelen... Misschien ga ik in de avonden wel vrijwilligerswerk voor een politieke partij doen, of ik begin een webwinkel. Dat kan natuurlijk ook, dat ik ga thuiswerken.’ Ik ben blij dat Oude Vriendin weer wat vrolijker klinkt en zeg: ‘Ja inderdaad, er zijn eigenlijk meer opties dan alleen of wel of niet werken. En sowieso blijf ik erbij dat het maar de vraag is wat je onder wérk verstaat.’

‘Nou ja,’ zegt Oude Vriendin, ‘onder werk versta ik eigenlijk iets waarmee je geld verdient want anders word ik afhankelijk van Partner. Mijn tante zei laatst nog dat ik daar echt voor moet waken want als je ziet hoeveel relaties er uit elkaar gaan. Bovendien, ik zou ook geen boek voor mezelf meer durven kopen van Partners geld.’ Ik moet lachen. ‘Wat lach je nou?’ pruttelt Oude Vriendin. Ik leg het uit.

‘Ik moest denken aan die keer dat Man en ik een levensverzekering gingen afsluiten. Man maakte zich zorgen over mijn inkomen als hij zou komen te overlijden en zei goedbedoeld tegen de verzekeringsmeneer dat zijn leven dus maar extra hoog verzekerd moest worden. Ik deed toen mijn mond al open om te protesteren maar die verzekeringsman was me voor en zei: ‘Meneer, u wilt niet weten hoe hoog het bedrag is dat u kwijt bent als uw vrouw komt te overlijden en u zorg voor uw kinderen moet inkopen.’ Onze levens werden ieder voor hetzelfde bedrag verzekerd. Je kunt wat dat betreft dus ook gerust boeken blijven kopen want ook jij brengt geld in het laatje. Maar ja, je hebt wel een punt dat vrouwen financieel meestal slechter af zijn na een scheiding dan mannen.’

Ik mijmer door. ‘Je zou kunnen thuiswerken maar je kunt natuurlijk ook de jaren dat de kinderen klein zijn thuis bij hen blijven en daarna weer de arbeidsmarkt op gaan. Moet je wel ondertussen je diploma’s bijhouden of jezelf misschien later bijscholen. Is dat een idee?’ Oude Vriendin vindt dat het overwegen waard maar komt meteen met het volgende probleem aanzetten.

‘Ik las laatst in een babytijdschrift dat Moeders die niet werken Ongelukkige Moeders zijn. Natuurlijk

moest ik meteen aan jou denken en kwam tot de conclusie dat jij geen ongelukkige indruk op mij maakt.'

'Nou hou, er zijn dagen dat ik gillend gek word hoor!' roep ik uit. 'Of dat ik een visioen heb waarin er na het journaal een extra politiebericht komt waarin staat dat er een Moeder in overspannen toestand het huis uitgelopen is en dat de politie in haar huis vier bobbelen in het behang vond.'

'Ooooh', lacht Oude Vriendin, 'en je had zeker geen bloed meer onder je nagels want dat hadden ze eronder vandaan gehaald en daarom kon je ze wel achter het behang plakken, ja ja ik snap 'm.'

'Misschien', zegt Oude Vriendin nadat we uitgelachen zijn, 'dat ik gewoon een keuze maak, waarvan ik nu denk dat deze het beste bij me past. Stel dat ik na een tijdje merk dat het me niet bevalt, dan switch ik. Moeder ben ik toch, wat ik ook doe.' Nou, dat ben ik hartgrondig met haar eens. Oude Vriendin zucht nog eens. 'Toch is het gek hè, dat wij daar wel zo over denken maar dat er toch zoveel haat en nijd en gemopper is tussen Moeders onderling, juist over dít thema.' Ik ben het met Oude Vriendin eens.

‘Ik erger me aan Betaald Werkende Moeders die hun keuze zaligmakend vinden en ik erger me aan Fulltime Thuisblijvende Moeders die hun keuze als enige juiste zien.’ Ik mopper nog wat door: ‘En dan heb je de aanhangers van Heleen Mees die vinden dat alle Moeders niet parttime maar fulltime moeten werken. Die mening staat weer loodrecht tegenover die van verloskundige Beatrijs Smulders die ervan teruggekomen is dat vrouwen parttime moeten werken en zelfs propageert dat het de eerste levensjaren van een kind van onnoembaar belang is dat liefst Moeder, thuis blijft.’

‘Gek eigenlijk’, zegt Oude Vriendin: ‘Vroeger was je geëmancipeerd wanneer je als vrouw ging werken naast het moederschap. Tegenwoordig ben je al gauw een sufje als je dat níét doet. Terwijl eigenlijk emancipatie toch draait om het maken van je eigen keuze, als vrouw?’

Dan vervolgt ze vrolijk: ‘nu moet ik mijn container van Moeders voor Moeders snel gaan vullen want ik moet heel nodig!’

We eindigen ons gesprek en ik blijf nog even met de hoorn in mijn handen zitten. Ik denk na over Moeders

Dit is een leesproef

voor Moeders en hun solidariteit, die na de urine soms
zo ver te zoeken is.

Vrolijk kerst-stress

De decembermaand is een drukke maand en de school zorgt ervoor dat we het nog wat drukker krijgen. Er wordt een dringend beroep gedaan op ouders (lees: Moeders) die mee willen helpen.

‘Zonder ouders kan het feest niet doorgaan’, zeg dan nog maar eens ‘néé’. Het begint met pepernoten bakken, vervolgens is het kerstboom-versieren, klas versieren, helpen bij het kerst-knutselen en meezingen in het kerstkoor. Dan hebben we nog het jaarlijkse kerstdiner. Ieder kind (oftewel de Moeder van dat kind) verzorgt hapjes van één soort. Per kind vijftien porties. Het kerstdiner is hét evenement van het schooljaar. Moeders geven stralend commentaar: ‘Dit vergeten ze hun hele leven niet!’

Jaar in jaar uit kun je op de daarvoor bestemde lijsten alvast intekenen voor het kerstdiner want let op: niet allemaal hetzelfde maken! Wij maakten al jaren ‘prikkers’ oftewel satéstokjes met blokjes kaas, mini knakworstjes, augurkjes, stukje leverworst enz. Heel handig, je rijdt met je karretje door de supermarkt en knalt er wat blikjes

Dit is een leesproef

en potjes, een leverworst en een bakje cherrytomaatjes in en je kunt in één klap vijfenveertig prikkers maken! Ik hoef er niet eens bij na te denken of een boodschappenlijst te maken. Ik heb de ingrediënten in mijn hoofd. De kinderen roepen altijd enthousiast: 'Hetzelfde eraan als vorig jaar hè?'

Omdat één en ander mooi dient te worden gepresenteerd, zijn veel Moeders elk jaar druk bezig met ornamenten op een schaal, linten en strikken en andere versierselen. Aangezien ik meer van het delegeren ben, laat ik onze schoolgaande kinderen ieder vijftien kleine tekeningen maken die vervolgens uitgeknipt en bovenaan de satéstokjes geplakt worden. De prikkers doen het altijd erg goed... onze kinderen eten er minstens drie want ze vinden hun tekeningen zo mooi... Dit jaar had de Kerst-Commissie besloten om de lijst met verplichte kerstdiner-onderdelen wat preciezer op te stellen. Zo kon je niet meer gewoon opschrijven wat je ging maken. Nee, er moest gekozen worden uit: gerecht met vlees, gerecht met groente, vegetarisch gerecht, nagerecht (N.B. dit laatste mocht niet iets zijn wat koel gehouden moest worden).

Deze specifieke onderverdeling gaf een hoop stress onder de Moeders die zich, zoals elk jaar, bij de lijst

verdrongen. Er werd druk overlegd en opgeschreven en weer doorgestreept.

Ik had haast. Ik wilde namelijk bij Zoon, Dochter en Kleuter op de lijst hetzelfde etensonderdeel bemachtigen! Want stel je eens voor dat je vijftien stuks vleesgerecht voor het ene kind, en vijftien stuks niet koel houdend toetje voor het andere kind en vijftien pizza stukjes voor het volgende kind moet maken... Daarom schreef ik gauw 'prikkers' op onder het kopje: Vegetarisch Groentegerecht. Holde naar het volgende lokaal en deed daar hetzelfde en vloog naar het lokaal helemaal aan de andere kant van het gebouw om me nog net tussen de leggings te kunnen wringen en onderaan de lijst een plekje Vegetarisch Groentegerecht te bemachtigen.

Eindelijk was de dag dáár. We hadden die middag eerst een kerstmusical van Zoon te bezoeken bij Scouting in Grote Stad. Na de musical spoedden Man en ik ons huiswaarts om de prikkers te gaan maken. Het zou zoals altijd een race tegen de klok worden.

Het was deze middag weer een heel gedoe om de hyperdepiepe kinderen in hun 'mooiste' kleren te steken en glittergel in de haren te frutselen. En dan die prikkers

nog. Ik bofte dat de kerstmusical van Zoon diezelfde middag was zodat Man besloten had de hele middag vrij te nemen en ik nu gelukkig niet alleen voor de kerstdinerstress stond.

Terwijl Man en ik bezig waren de prikkers voor te bereiden (alle potjes klaar zetten en de blikken openen) en de kinderen de laatste hand legden aan hun teken- en knipwerk, ging er ineens een schok door mij... De blikjes en potjes stonden voor mij op het aanrecht, ik had de blikopener al in de aanslag toen ik opeens een visioen kreeg van: De Lijst. Er galmde een soort echo van kinderstemmen door mijn hoofd: 'Hetzelfde als vorig jaar hè?' ... Ik had me ingeschreven onder Vegetarisch Groentegerecht. Daar stond ik met mijn mini-knakworstjes ('doe daar maar twee blikjes van hoor mam!') en leverworst.

Even besloot ik tot een run naar de supermarkt maar gelukkig won mijn gezonde verstand het van de stress-geving. De knakworstjes doopte ik om tot ahum Vegetarische knakworstjes en gelukkig hadden we de cherry-tomaatjes nog en zat er dus toch nog één Groente aan het stokje.

Bovendien, laten we eerlijk zijn, was er iémand in de klas vegetarisch? Nee. Zou er iémand op De Lijst letten?

Nee, juf en Hulp-Moeders hadden wel wat anders te doen zeg.

Toen Man en ik met armen vol schalen, de kinderen naar hun kerstdiner hadden gebracht en met Peuter aan tafel zaten achter een gehaald frietje (we hadden geen puf meer om te koken), bliezen we uit. Wat een ramp, dit kerstdiner vergeet ik mijn hele leven niet. Man en ik spraken over onze herinneringen aan het kerstfeest op onze basisschool.

Gek genoeg kan ik me niet heugen dat bij mij op school er ooit ook maar één Moeder aanwezig was bij decemberactiviteiten.

We hadden geen kerstdiner maar zaten wel heel gezellig op een middag een uurtje in het donker in de klas.

Gewoon, de gordijnen dicht en de lampen uit. Met op ons tafeltje het lantaarntje met vliegerpapier beplakt zodat het waxinelichtje mooi door de uitgeprikte sterretjes en kerstboompjes heen scheen. Zonder knutselmoeders gemaakt. We zongen zélf kerstliederen. De juf vertelde een kerstverhaal. Die sfeer, het spannende van het donker en de vreugde om het lichtje wat zo mooi door het vliegerpapier scheen... ik zal het nooit vergeten.

Dit is een leesproef

Het valt niet mee om een Goede Moeder te zijn. Als Home Manager moeten we multitasken en Hulp-Moederen, kampen we met schuld- en sloofjesgevoelens, taboes en tekortkomingen. Moeders doen zichzelf en elkaar bovendien een hoop stress aan. Allemaal willen we immers die Goede Moeder zijn – zeker wanneer we onszelf vergelijken met Andere Moeders.

Herken, lach en mopper mee bij de ervaringen van een Gewone Moeder. Of je nu Baan-Moeder bent of Fulltime Home Manager, *Moe is Moe* is voor iedereen!

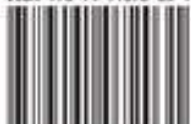
Irene Wing Easton is Gewone Moeder van vier kinderen.
www.wingeaston.nl

Gröter Groeiens: "Herkenbaar en dicht op de huid. Welkom bij de club van moeders zonder schuldgevoel!"

Boekenkrant: "*Moe is Moe* is een **MUST** voor alle Moeders!"

KEK Mama: "Een feest der herkenning voor moeders die ook om zichzelf kunnen lachen!"

ISBN 978-94-91072-03-1

9 789491 072031 >

Naïma El Bezaz: "Prachtig en gedurfd boek... een auteur om in de gaten te houden..."

Moe is Moe
Moe is Moe
Moe is Moe

Irene Wing Easton

IWE
books